

Sygn. akt V CSK 388/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku H. W.
przy uczestnictwie B. K., D. T., S. P., S. K. i M. T.
o stwierdzenie nabycia spadku po W. T.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 7 marca 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestników B. K. i D. T.
kwoty po 90 (dziewięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżącą oparła swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c.

Przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie powinno być rozumiane jako widoczna na pierwszy rzut oka, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 października 2012 r., III SK 11/12, nie publ.).

Okoliczności wskazane przez skarżącą nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Skarżąca w istocie podjęła próbę weryfikacji ustaleń faktycznych dokonanych przez sądy obu instancji, dotyczących sposobu i zakresu oceny zeznań wnioskodawczyni H. W. oraz świadków K. M.-I. i R. P., a zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Należy podkreślić, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy. Związanie to wyklucza w szczególności badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny, jak również ponowną ocenę dokonanych ustaleń faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., V CSK 574/12, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).